

III. MELLÉKLET

ELFOGADOTT ÁLLÁSFOGLALÁSOK

	Oldal
– az AKCS-EU közötti politikai párbeszédéről (cotonou-i megállapodás 8. cikke) (AKCS-EU 3689/04/déf.)	17
– az élelmiszersegélyezésről és az élelmiszerbiztonságról (AKCS-EU 3692/04/déf.)	23
– a darfourai helyzetről (AKCS-EU 3732/04/déf.)	32
– a karibi térségben pusztító ciklonok okozta károkról (AKCS-EU 3733/04/déf.)	36

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

az AKCS-EU közötti politikai párbeszédéről (cotonou-i megállapodás 8. cikke)

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2004. november 22. és 25. között Hágában ülésezve,
 - tekintettel eljárási szabályzata 17. cikke (1) bekezdésére,
 - tekintettel a Cotonou-ban (Benin) 2000. június 23-án aláírt, és 2003. április 1-én hatályba lépett AKCS-EU partnerségi megállapodásra ⁽²⁾, különösen annak II. Címe (A politikai dimenzió) 8. cikkére (Politikai párbeszéd),
 - tekintettel a Brüsszelben, 2003. májusában az AKCS-EU Miniszterek Tanácsa 28. ülészaka során elfogadott AKCS-EU politikai párbeszédre vonatkozó iránymutatásokra (8. cikk),
 - tekintettel a Brüsszelben, 2002. decemberében az AKCS Miniszterek Tanácsa 76. ülészaka során elfogadott „AKCS-n belül folytatott politikai párbeszéd keretére és általános elveire”,
 - tekintettel a cotonou-i megállapodás 6. cikkében említett nem állami szereplők meghatározására,
 - tekintettel a nem állami szereplők kiválasztásának a „Handbook on the Involvement of Non-state Actors” (Kézikönyv a nem állami szereplők részvételéről) VI. mellékletében említett kritériumaira, melyek explicit módon magukban foglalják a cotonou-i megállapodás 6. cikkében szereplő kritériumokat,
 - tekintettel a cotonou-i megállapodás felülvizsgálatára, valamint mindkét félnek a politikai párbeszéd módozatainak és mechanizmusainak javítására és világosabbá tételére irányuló erőfeszítéseire,
 - tekintettel az Afrikai Unió 2000. július 11-én elfogadott Alapszabályában foglalt célkitűzésekre és elvekre,
 - tekintettel a Közös Parlamenti Közgyűlésnek az Európai Fejlesztési Alap felhasználásáról szóló, Rómában, 2003. október 15-én elfogadott állásfoglalására (APP/3602/final) ⁽³⁾,
 - tekintettel a Politikai ügyek bizottságának jelentésére (AKCS-EU/3689),
- A. felismerve a cotonou-i megállapodás rendelkezéseinek végrehajtásában, különös tekintettel a politikai párbeszédre vonatkozó rendelkezések terén elért haladást,
- B. kihangsúlyozva, hogy a cotonou-i megállapodás felülvizsgálata keretében főként a politikai párbeszéd mechanizmusainak és módozatainak javítására helyezik a hangsúlyt,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2004. november 25-én, Hágában (Hollandia) fogadta el.

⁽²⁾ HL L 317, 2000.12.15., 3.o.

⁽³⁾ HL C 26, 2004. 01.29., 32. o.

- C. meggyőződve arról, hogy egy lényegi, átlátható és rendszeres párbeszéd hozzájárulna az AKCS-EU partnerség további megerősítéséhez,
- D. kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy a felek közötti nemzeti, regionális, AKCS és világszintű politikai párbeszéd lehetőségeit és hatókörét kiszélesítsék és fejlesszék,
- E. kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy a politikai párbeszéd keretében, a közös menetrendek prioritásainak megállapítása során vegyék figyelembe az egyes AKCS-országok történelmét, valamint sajátos és különleges körülményeit,
- F. kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy teljes körűen kiaknázzák és alkalmazzák az az AKCS-EU Miniszterek Tanácsa által elfogadott AKCS-EU politikai párbeszédre vonatkozó iránymutatásokat (8. cikk),
- G. kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés a politikai párbeszéd szereplőjeként annak valamennyi szintjébe fokozottabb mértékben be legyen vonva,
- H. mivel a politikai párbeszédnek nagy szerepet kell játszania az AKCS-országok felelősségteljes kormányzásának előmozdításában; kihangsúlyozva, hogy e tekintetben nem létezik általános érvényű megoldás, és hogy a felelősségteljes kormányzás bevált gyakorlatát minden egyes országban specifikus elemzésnek kell alávetni,

A politikai párbeszédre vonatkozó iránymutatások

- I. elismerve, hogy a cotonou-i megállapodás szavatolja egy átfogó, kiegyensúlyozott és elmélyült politikai párbeszéd általános alapirányvonalait, amely a felek közötti kölcsönös kötelezettségvállalásokhoz vezet,
- J. mivel az AKCS-EU közötti politikai párbeszédre vonatkozó iránymutatások elfogadása és végrehajtása (8. cikk) az AKCS-EU között folyó politikai párbeszédet erősítő előre mutató, kézzelfogható és pozitív eszközként fogható fel, amelynek minden szintű mélyítésére és intézményesítésére kell törekedni oly módon, hogy ezen alapvető eszközt teljes körűen ki lehessen aknázni a partnerkapcsolatok bonyolítása során,
- K. mivel kérdések széles skálájára irányuló párbeszédet lehet megszervezni, amely formális vagy informális keretek között, különböző szinten szerveződhet (nemzeti, regionális, AKCS és világszinten),
- L. kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy a nemzeti, nemzetek fölötti és regionális parlamentek képviselőit csakúgy, mint a Közös Parlamenti Közgyűlés tagjait vonják be a politikai párbeszéd keretében folytatott formális és informális eszmecserebe, amennyiben, mint a nép választott képviselőiként fontos szerepet vállalnak a párbeszéd eredményeinek végrehajtásában,
- M. megerősítve, hogy a teljes körű és általános képviselet biztosítása érdekében az AKCS-EU közötti politikai párbeszédbe a nem állami szereplők bevonása szükséges,

Mechanizmusok és módozatok

- N. megállapítva, hogy olyan mechanizmusok kidolgozására van szükség, amelyek képesek az európai és AKCS-országok részvételével folyó politikai párbeszédben érdekelt valamennyi fél közötti rendszeres és átfogó információáramlást szavatolni, amelynek során az Európai Bizottság küldöttségeinek irodái mindkét irányba ható információs központok szerepét tölthetik be,
- O. kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy a cotonou-i megállapodás lényegi elemeinek és alapelveinek vonatkozásában a párbeszédnek a 8. cikk által kínált valamennyi lehetőségét ki kell aknázni,
- P. mivel fontos, hogy a politikai párbeszéd a cotonou-i megállapodásban lefektetett lényegi elemeken és alapelveken túl a témákák széles skáláját folyamatosan fedje le,
- Q. kiemelve a tényt, hogy mindazonáltal, hogy a cotonou-i megállapodás 8. cikkében említett politikai párbeszéd, valamint a 96. és 97. cikkeken említett konzultációs eljárások különböző témákra vonatkoznak, a politikai párbeszéd olyan területekre is kiterjedhet, amelyek kapcsán a konzultáció szükségesnek bizonyul,

- R. mivel a Brüsszelben, 2003. májusában az AKCS-EU Miniszterek Tanácsa 28. ülészaka során elfogadott AKCS-EU közötti politikai párbeszédre vonatkozó iránymutatásokban (8. cikk) világosan meghatározott regionális, alkörzeti és nem állami szereplők nagy fontossággal bírnak,
- S. mivel különösen fontos az AKCS-országok fővárosai és a brüsszeli székhelyű szereplők közötti megfelelő kommunikáció kiépítése, nevezetesen a 8. cikk szerinti lényegi elemeket és alapelveket érintő párbeszéd során ⁽¹⁾,
- T. kihangsúlyozva az AKCS-EU partnerség szellemében és nagy múltra visszatekintő kapcsolatok fényében fogant közös határozatok és végkövetkeztetések meghozatalának fontosságát,

Kapacitások és források

- U. mivel a párbeszédnek egymásnak kölcsönösen bizalmat szavazó, egyenlő partnerek közötti kétoldalú folyamaton kellene alapulnia,
- V. kihangsúlyozva a különböző szintű finanszírozási lehetőségek felkutatásának szükségességét, amelyek átfogó folyamat-megközelítésből kiindulva, a 8. cikk szerinti párbeszéd bonyolítását szolgáló kapacitások kialakítását és megerősítését szolgálják – nemzeti, regionális, AKCS és világszinten (beleértve a nemzetközi fórumokat is, amennyiben azok az AKCS-EU együttműködésre közvetlen kihatással lévő kérdéseket vizsgálnak),
- W. mivel a párbeszéd eredményeinek végrehajtása szempontjából elengedhetetlen folyamatos információ-áramlás csak az érintett parlamentek párbeszédbe történő bevonása mellett valósulhat meg, ennél fogva a Közös Parlamenti Közgyűlés illetékes tagjai kötelesek gondoskodni az őket mandátummal ellátó parlamentek teljes körű tájékoztatásáról,
- X. kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy az AKCS-EU közgyűlést szorosan bevonják a politikai párbeszéd értékelésébe,
- Y. mivel a 2003. májusában az AKCS-EU Miniszterek Tanácsa által elfogadott keret-megállapodásban felsorolt különböző szereplők és intézmények részvétele fontos a differenciált megközelítés és a párbeszéd sikere szempontjából,
- Z. kihangsúlyozva a partnerek között minden szinten megvalósuló együttműködés és koordináció szükségességét, beleértve a brüsszeli székhelyű szereplőknek a különböző országokban zajló tevékenységekről történő tájékoztatását,

Kölcsönös érdekeken alapuló különleges politikai kérdések

- AA. mivel a politikai párbeszédnek az AKCS-EU partnerségi megállapodás 8. cikke (4) bekezdése alapján többek között olyan témákra kell összpontosulnia, mint a fegyverkereskedelem – beleértve a könnyűfegyverek és a kézi lőfegyverek elterjedését –, a túlzott mértékű hadi kiadások, a kábítószeres és a szervezett bűnözés, valamint az etnikai, vallási vagy faji megkülönböztetés kérdése, illetve az emberi jogok, a demokratikus elvek, a jogállamiság helyzetének és a felelősségteljes kormányzás gyakorlatának tiszteletben tartását vizsgáló rendszeres értékelésről is gondoskodnia kell,
- AB. mivel a korrupció és a jogtalan pénzügyi gyakorlatok a fejlődés útjába áthidalhatatlan akadályt gördítve, és a szegénység ördögi köréből való kilábalást meggátolva óriási kihatással vannak a fejlődő országok gazdaságaira és társadalmaira; mivel becslések szerint évente közel 50 milliárd dollárra tehető azon segélyek összege, amelyeket a gazdagabb nemzetek folyósítanak a fejlődő és átalakulóban lévő gazdaságok számára,
- AC. mivel becslések szerint nagyjából 500 milliárd dollárnyi piszkos pénzt utalnak törvénytelen módon a fejlődő és feltörekvő országok más országok felé, amely ily módon nem áll a szegény országok rendelkezésére a legégetőbb humanitárius szükségletek kielégítésére: például valamennyi gyermek védőoltással való ellátása, jobb minőségű oktatás, ivóvízhez való hozzáférés, és egészségügyi alapellátás biztosítása a népesség milliói számára,

A politikai párbeszédre vonatkozó iránymutatások

1. újolag megerősíti az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek a 8. cikk értelmében a politikai párbeszéd szereplőjeként való kötelezettségvállalását és valódi részvételét;

⁽¹⁾ Az AKCS-EU közötti politikai párbeszédhez javasolt iránymutatások szerint (8. cikk).

2. hangsúlyozza, hogy a 8. cikk értelmében a politikai párbeszéd kölcsönös elkötelezettségen alapul, amelynek lehetővé kell tennie a loméi, majd cotonou-i megállapodások által megindított partnerkapcsolatok elmélyítését;
3. egy differenciált, számos szereplő – a 2003. májusában az AKCS-EU Miniszterek Tanácsa által elfogadott AKCS-EU politikai párbeszédre vonatkozó iránymutatások (8. cikk) ajánlásainak megfelelően, egyeztetett ismérvek alapján meghatározott nem állami szereplőket is ideértve – bevonásával zajló politikai párbeszédre irányuló megközelítést ajánl;
4. felhívja valamennyi jelenlévő felet, hogy tartózkodjanak minden olyan egyoldalú fellépéstől, amely a partnerségre nézve sérelmesnek bizonyulhat;
5. fontosnak véli, hogy a politikai párbeszéd ne csupán a cotonou-i megállapodás 96. és 97. cikkeiben említett konzultációs eljárások első szintjét képezze, hanem elsődlegesen az érdekelt valamennyi fél közötti hosszú távú, fenntartható és elmélyült kapcsolatok kiépítésére szolgáljon;
6. úgy érvel, hogy az emberi jogok tisztelben tartásának, a szegénység elleni küzdelemnek, a fenntartható fejlődés melletti elkötelezettségnek és a nemek közötti egyenlőségnek a politikai párbeszéd során központi helyet kell elfoglalnia;
7. felhívja a jelenlévő valamennyi felet, hogy a 8. cikkben foglalt kérdéseken túlmutató további tematikák széles skáláját vizsgálják meg: kézi lőfegyverek elterjedése, korrupció, államadósság, globális, nemzeti, regionális és ágazati fejlesztési politika, gyermekeket és katonagyermeket megillető jogok, egészségügyi ellátás, különösen a HIV/AIDS elleni küzdelem;
8. hangsúlyt helyez a cotonou-i megállapodás 8. cikkében említett politikai párbeszéd megelőző jellegére, melynek célja, hogy még a válsághelyzet kirobbanása előtt kölcsönös bizalmon alapuló helyzetet teremtsen, és ne legyen szükség a cotonou-i megállapodás 96. és 97. cikkeiben említett konzultációs eljárások foganatosítására;
9. hangsúlyozza a regionális szervezeteknek, különösen az Afrikai Uniónak (AU) az afrikai földrészen kialakult válsághelyzetek során a felek közötti párbeszédre alapuló konfliktuskezelésében betöltött fontos szerepét, és ugyanilyen módon az afrikai államok kormányaitól is elvárja, hogy kötelezzék el magukat a konfliktushelyzetek rendezésében való részvételre;
10. hangsúlyozza a felek közötti politikai párbeszéd során a nemzeti parlamentek által betöltött fontos szerepet, és kifejezetten gratulál a nemzeti parlamentek tagjai részére a cotonou-i megállapodás alkalmazásának témájában szervezett szemináriumok sikeréhez;
11. buzdítja valamennyi érdekelt felet, hogy a politikai párbeszédet tartós folyamat részeként kezeljék, és megindításához ne várják meg, hogy a kapcsolatok már kritikus szakaszba jussanak;
12. úgy véli, hogy a politikai párbeszéd elmélyítésében az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek lényeges szerepet kell vállalnia, és kitarat a közgyűlés keretében folytatott informális párbeszéd fontossága mellett, amelynek valódi „parlamenti diplomáciává” kell fejlődnie;

Mechanizmusok és módozatok

13. támogatja az AKCS-államoknak a cotonou-i megállapodás felülvizsgálata keretrendszerében tett azon javaslatát, amely a megállapodáshoz egy, a politikai párbeszéd mechanizmusait és módozatait előíró melléklet készítésére vonatkozik; felkéri a Bizottságot ilyen irányú javaslatok megtételére;
14. felhívja az érdekelt feleket, hogy a lehető legrövidebb időn belül vezessenek be egy olyan AKCS korai előrejelzési mechanizmust, mint amelynek leírása az AKCS Miniszterek Tanácsa által elfogadott AKCS-országok között folytatott politikai párbeszéd keretében és általános elveiben szerepel, ily módon támogatva az AKCS-országokat a konfliktus-megelőzés terén foganatosított intézkedéseikben, hogy elkerülhető legyen a cotonou-i megállapodás 96. és 97. cikkeiben említett konzultációs eljárásokhoz való folyamodás;
15. felhívja az AKCS-államokat, hogy tájékoztassák a Közös Parlamenti Közgyűlést az afrikai korai előrejelzési mechanizmus főbb eredményeiről, ily módon lehetővé téve a kialakuló válságócok és a kiújuló konfliktushelyzetek lehető legkorábbi beazonosítását, és a politikai párbeszédre keresztül a megoldások kereséséhez való hozzájárulást;

16. felhívja az érdekelt feleket, hogy a 2002. decemberi AKCS Miniszterek Tanácsa által megfogalmazott ajánlásoknak megfelelően, és az Afrikai Unió által bevezetett, azonos típusú eszközök szellemében állítsanak fel egy brüsszeli székhelyű Közös csoportot (Groupe de pairs), és azt támogatva ügyeljenek hasonló csoportoknak a problémás régiókban történő életre hívására; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy e csoport a Közös Parlamenti Közgyűlés tagjainak, a nem állami szereplők valamint a nem érdekelt AKCS régiók képviselőinek bevonásával kerüljön felállításra, amelyen keresztül lehetőség nyílik a politikai párbeszéd különböző szakaszainak hatékony támogatására;
17. felhívja az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés tagjait a politikai párbeszéd minden szinten történő folytatására, egyéni elbeszélgetések szervezésére, és az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés Politikai ügyekért felelős bizottságához jelentés benyújtására;
18. felhívja az AKCS-EU Miniszterek Tanácsát, hogy a miniszteri találkozót követően nyújtson be jelentést az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés részére, és felkéri e két intézményt, hogy mind formális, mind informális módon járuljanak hozzá a politikai párbeszéd előmozdításához;
19. felhívja az AKCS-EU társtítkárságot, hogy állítson össze egy, a Közös Parlamenti Közgyűlés valamennyi résztvevőjének nevét, betöltött tisztségét, lakcímét és fényképét tartalmazó jegyzéket, oly módon, hogy ezen adatlap segítségével lehetővé váljon a politikai párbeszéd potenciális partnereinek felkutatása és a velük való kapcsolatfelvétel;
20. nyomatékosan felhívja az Európai Bizottságot olyan rendelkezések bevezetésére és intézményesítéséhez szükséges hitelek előirányozására, melyek adott esetben lehetővé teszik valamennyi AKCS-ország számára, hogy a szomszédos országok képviselőit („az ország barátait”, ideértve az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés képviselőit is) meghívják a politikai párbeszéd bizonyos aspektusainak megvitatására;
21. megbízza az Európai Bizottságot, mint az Európai Unió előzetes költségvetési tervezetének szereplőjét, valamint az Európai Parlamentet és az Európai Unió Miniszteri Tanácsát, mint az Európai Unió költségvetési szerveit, hogy vizsgálják meg annak lehetőségét, hogy az Európai Fejlesztési Alapnak (EFA) a közösségi költségvetésbe való beillesztése esetén az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlést szorosan bevonják az EU költségvetési eljárásaiba, amely ezáltal a költségvetési hatóság számára érdemi hozzájárulást nyújthat az AKCS-országokat érintő költségvetési kérdésekben, amely megerősíti a fejlesztéstámogatási segély valamennyi aspektusára vonatkozó politikai párbeszédet;
22. felhívja valamennyi érdekelt felet a politikai párbeszédben résztvevő minden egyes fél fellépése előtti, alatti és azt követő teljes körű védelmének szavatolására;
23. kéri, hogy a nők részvételének valamennyi formája mind az AKCS, mind pedig az EU részéről biztosítva legyen a politikai párbeszéd és a konzultációs eljárás minden egyes szakaszában;
24. ösztönzi a nemzeti parlamentekben a megkezdett politikai párbeszédéről a nemzeti engedélyezésre jogosult tisztviselők és az EU küldöttségeinek részvételével, a civil társadalom bevonásával folyó rendszeres szóbeli meghallgatások megrendezését;
25. szükségesnek véli a politikai párbeszéd nyomán kifejezésre juttatott határozatoknak és közös végkövetkeztetéseknek olyan nemzetközi fórumok előtti erőteljes megvédését, mint az ENSZ vagy a WTO;
26. hangsúlyozza, hogy az egymásnak kölcsönösen bizalmat szavazó, egyenlő partnerek között zajló politikai párbeszéd folyamata az AKCS-országok számára lehetővé teszi, hogy kérjék az Európai Unió által foganatosított politikák összhangjának, és azok AKCS-országokra gyakorolt hatásának vizsgálatát;
27. kéri, hogy egy, a 8. cikk értelmében a politikai párbeszédre vonatkozó naprakész tájékoztatás (tartalom, eljárások, szervezés, eredmények) rendszeresen kerüljön az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés napirendjében felvételre;
28. hangsúlyozza, hogy a régiókba sorolás jelenlegi trendje lehetővé teszi a regionális léptékű politikai párbeszéd megerősítését, és ajánlja, hogy az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésen kerüljön sor regionális találkozók megszervezésére;

Kapacitások és források

29. ajánlja, hogy a különböző szintű párbeszéd (nemzeti, regionális, AKCS és világszintű) megszervezésére és az érdekelt szereplők bevonására előremutató és átlátható módon, a helyi adottságok figyelembe vételével felelős személyek kerüljenek kinevezésre;
30. úgy véli, szükséges világosan meghatározni, mely szervezetek és személyek tartoznak a nem állami szereplők kategóriájába; hangsúlyozza e tekintetben a pontos ismérveken nyugvó világos meghatározás szükségességét;
31. kéri a jelenlévő feleket, hogy adott esetben, különösen pedig kényes kérdések rendezése során fontolják meg független/semleges közvetítőkhöz való folyamodás lehetőségét, amely szükség esetén akár maga a Közös Parlamenti Közgyűlés is lehet;
32. kéri az Európai Bizottságot olyan – a finanszírozási lehetőséget is magában foglaló – mechanizmusok bevezetésére, amelyek a helyben folytatott rendszeres párbeszéd megszervezését, majd pedig az információknak Brüsszelbe, az érintett intézményekbe történő eljuttatását teszik lehetővé;
33. kéri az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés tagjait, hogy aktív módon vegyenek részt a minden szintű politikai párbeszéd megfelelő szakaszaiban;
34. nyomatékosan kéri az AKCS-EU Miniszterek Tanácsának tagjait, hogy a közös miniszteri ülészekokon jelenjenek meg és tevélegesen vegyenek részt;
35. hangsúlyozza a 8. cikk szerinti politikai párbeszéd előmozdításának szükségességét mind a nemzeti parlamentek, mind pedig az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés szintjén;

Kölcsönös érdekeken alapuló különleges politikai kérdések

36. meg van győződve a humanitárius segélynyújtás és a civil társadalommal való párbeszéd folytatásának szükségességéről az általános emberi jogok tartós megsértése esetén, még akkor is, ha azt az állam követi el, hogy ily módon ne a lakosságnak kelljen megfizetnie a kormánya által elkövetett jogsértésekért;
37. kéri, hogy az AKCS-EU között folyó politikai párbeszéd keretében a korrupció és a fejlődő országokban gyakran az EU „partnereinek” és más adományozó országoknak a közreműködésével folytatott jogtalan pénzügyi gyakorlatok kérdése sürgősen napirendre kerüljön, hogy ily módon képet kaphassunk a fejlődő és átmeneti gazdaságokból kiáramló piszkos pénzek mennyiségéről, valamint a jelenlegnek ezen országokra, és a fejlesztéstámogatási segélyprogramokra gyakorolt hatásáról;
38. felhívja az AKCS-EU Miniszterek Tanácsát és az Európai Bizottságot, hogy a szegény országokat sújtó egyik legsérelmesebb jelenség leleplezésén keresztül nyilvánítsák ki hatóságukat, és a Világbankkal, az IMF-fel és egyéb intézményekkel és multilaterális adományozókkal szoros együttműködésben szálljanak szembe a piszkos pénzek problémájával;
39. szilárdan hiszi, hogy a fejlődő országokban folyó korrupcióval és jogtalan pénzügyi gyakorlattal szembeállva az AKCS- és EU-országok nagymértékben hozzájárulnak majd a szegénység, a bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelemhez, valamint a politikai stabilitás és a társadalmi-gazdasági fejlődés előmozdításához;
40. utasítja társelnökeit, hogy a jelen állásfoglalást továbbítsák az AKCS-EU Miniszterek Tanácsához, az Európai Bizottsághoz és az AKCS regionális integrációs szervezeteihez.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾
az élelmiszersegélyezésről és az élelmiszerbiztonságról

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2004. november 22. és 25. között Hágában (Hollandia) ülészeve,
 - tekintettel eljárási szabályzata 17. cikke (1) bekezdésére,
 - tekintettel a Tanács 1996. június 27-i, az élelmiszersegélyezési politikáról, az élelmiszersegélyek kezeléséről és az élelmiszerbiztonság elősegítésére szolgáló különleges műveletekről szóló 1292/96/EK rendeletére ⁽²⁾,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Közgyűlése által a 3348. (XXIX) sz. állásfoglalásában elfogadott, az éhínség és az alultápláltság végleges megszüntetéséről szóló 1974. évi Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek vidékfejlesztési és élelmiszerbiztonsági rendszerének hálózatára, valamint a Közgyűlése A/57/226 és A/56/155 sz. állásfoglalásaira,
 - tekintettel az AKCS-országok és az Európai Unió tagállamai által a 2000. június 23-án aláírt cotonou-i megállapodás keretében tett kötelezettségvállalásokra, és különösen azon rendelkezésekre, melyek az élelmiszersegélyezéssel és az élelmiszerbiztonsággal összefüggő problémák csökkentésére kötelezi és készíti őket (23. cikk d. pontja, valamint a 72. és 73. cikkek),
 - tekintettel a 2000. szeptember 6-8. között az Egyesült Nemzetek égisze alatt megrendezett Milleniumi csúcserkeztelen elfogadott Milleniumi Fejlesztési Célokra (MFC),
 - tekintettel a 2002. március 22-én megtartott Egyesült Nemzetek Fejlesztési finanszírozási konferenciája alkalmával elfogadott monterrey-i megegyezésre,
 - tekintettel a Rómában (Olaszország) 2002. június 10-13. között „Öt év távlatában – Nemzetközi éhínségellenes szövetség” címmel megrendezett Élelmiszeri világ-csúcserkeztlet során elfogadott nyilatkozatra,
 - tekintettel a 2002. szeptember 4-én az Egyesült Nemzetek fenntartható fejlődésnek szentelt világ-csúcstalálkozója alkalmával elfogadott johannesburgi nyilatkozatra,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek égisze alatt megtartott kicsiny fejlődő sziget-országok fenntartható fejlődésének szentelt világ-csúcstalálkozóra, valamint az 1994. április 25. és május 6. között Barbadoson fogant barbadosi cselekvési tervre, nevezetesen a kicsiny fejlődő szigetországok élelmiszerbiztonságának sebezhetőségére, sajátosságaira és különleges tulajdonságaira vonatkozó rendelkezéseire,
 - tekintettel a Szociális ügyek és környezetvédelmi bizottság jelentésére (AKCS-EU 3692/04),
- A. mivel a szegénység szélsőséges formáinak és az éhínségnek a felszámolása az Egyesült Nemzetek „Milleniumi Fejlesztési Céljai” között első helyen szerepel,
- B. mivel a megfelelő táplálkozáshoz és az éhínség árnyékától mentes emberi élethez való jog alapján minden egyes embert megilleti az egészséges, biztonságos és tápláló ételhez való hozzáférés joga,
- C. mivel a világban, és különösen a fejlődő országokban több, mint 800 millióra tehető azon személyek száma, akiknek nem áll rendelkezésére az alapvető táplálékszükségletek kielégítéséhez elegendő étel,
- D. mivel a világ élelmiszer-készletei ugyan jelentősen megnövekedtek, ám az ételhez való hozzáférést nehezítő megannyi tényező, az élelmiszer-termékek vásárlására szánt családi és nemzeti jövedelmek krónikus elégtelensége, a kereslet és kínálat instabil volta, valamint a természeti vagy emberi eredetű katasztrófák meggátolják a lakosság élelmiszer-szükségleteinek kielégítését,
- E. mivel az élelmiszerbiztonságon túl az élelmiszerek biztonsága ugyancsak fontos szerepet játszik az AKCS-országok lakosságának egészségügyi szempontból megfelelőbb, biztonságos élelmiszer-ellátásának szavatolásában,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2004. november 25-én, Hágában (Hollandia) fogadta el.

⁽²⁾ HL L 166, 1996.7.5., 11.o.

Élelmészügyi politika

- F. mivel az „Öt év távlatában” címmel megrendezett Élelmészeti világ-csúcsértekezleten tett nyilatkozat újólag kifejezésre juttatja a mindenki számára elérhető élelmiszerbiztonság melletti politikai akaratot és kötelezettségvállalást, a valamennyi országban az éhínség felszámolására érdekében teendő erőfeszítéseket, valamint azonnali célként 2015-re az alutáplált egyének számának felére csökkentését,
- G. mivel a nyilatkozatban az is kihangsúlyozást nyert, hogy a megfelelő táplálkozáshoz való jog az alapvető emberi jogok egyike, és ennél fogva a táplálék nem használható a politikai és gazdasági nyomásgyakorlás eszközeként, és hangsúlyt kell helyezni az éhínség felszámolására irányuló erőfeszítések során megnyilvánuló nemzetközi együttműködés és szolidaritás fontosságára,
- H. mivel alapvető fontosságú, hogy az AKCS-országokban az élelmiszer-ellátás javítását, a rendelkezésére álló élelmiszerek szegények általi felvásárlását segítő biztonsági hálók erősítését, és a szegénység elleni küzdelmet célzó programokat szolgáló nemzeti cselekvési keretrendszerek bevezetése vagy egységesítése az egyes országok gazdasági és társadalmi dinamikáinak figyelembe vétele mellett megtörténjen,
- I. mivel számos fejlődő AKCS-országban a szegény és rászorult csoportok többsége vidéki térségekben él, ennél fogva a szegénység és az éhínség elleni hatékony küzdelemben a vidékfejlesztési politikák elengedhetetlen fontossággal bírnak,
- J. mivel a különböző AKCS-országokban meg kell teremteni az élelmiszerek biztonságára vonatkozó szabályok betartásához szükséges keretfeltételeket, hogy ily módon ezen államok lakossága számára biztosítva legyenek a biztonságos élelmészethez való hozzáférés feltételei, valamint megnyílnak számukra az egészségre ártalmatlan élelmiszer-termékeik exportján keresztül az Európai Unió piacai, amely ráadásul a szegénység elleni küzdelemhez is nagyban hozzájárulna,

Élelmiszerbiztonság

- K. mivel az élelmiszerbiztonság akkor valósul meg, amikor minden ember mindenkor fizikálisan és gazdaságilag is hozzáférhet a számára egészséges és aktív életvitelt biztosító elégséges, egészséges és tápláló étrendhez,
- L. mivel a Rómában 1996-ban megrendezett Élelmészeti világ-csúcsértekezlet az alábbi három, az élelmiszerbiztonság elengedhetetlen elemét állapította meg: (i) rendelkezésre álló és stabil élelmiszer-ellátás, (ii) megfizethető áron hozzáférhető élelmiszerek, és (iii) minőségi és biztonságos élelmiszerek,
- M. mivel az „Öt év távlatában” címmel megrendezett Élelmészeti világ-csúcsértekezleten megállapítást nyert, hogy az élelmiszerbiztonság hiánya megakadályozza a szegényeket abban, hogy élvezzék a fejlődés nyújtotta lehetőségeket, és kiemelte annak szükségességét, hogy az élelmiszerbiztonság szerves részét képező táplálkozási kérdések a figyelem középpontjába kerüljenek,
- N. mivel sokan vannak olyanok, akik a szó szoros értelmében az éhínségtől szenvednek, még számokban is azok, akik mikrotápanyag hiánybetegségekben szenvednek,
- O. mivel az élelmiszerbiztonság a legtöbb országban, a fejlődő országokban pedig különösen a mezőgazdasági termelés növekedésén, a vidéki jövedelmek emelkedésén, illetve a méltányos kereskedelemhez való hozzáféréseken keresztül valósul meg, és gyakran olyan szegény kistermelőkön nyugszik, akik nem részesednek sem kormánytámogatásból vagy hitelekben, sem pedig az agrármagyazdák és a határokon átnyúló élelmiszeripari vállalatok számára nyitott kereskedelmi hálózatokból,
- P. mivel a nemzeti és világszinten folytatott élelmiszerbiztonsági politikáknak részt kell vállalniuk az élelmiszerbiztonság előmozdításában, amelyekre gyakran kihatással vannak az egyéb – forgalomba hozatalra, kereskedelmi rendszerekre és szállítmányozásra vonatkozó – ágazati stratégiák,
- Q. mivel az élelmiszerbiztonságra kevés valós figyelmet fordító élelmészügyi politikák csupán szegényes válaszokat adtak a sürgős és létfontosságú élelmiszer-igényekre,

- R. mivel a közös agrárpolitika reformjának és a WTO dohai fordulójának nemhogy hátrányosan kellene befolyásolnia, mintsem elő kellene mozdítania a mezőgazdasági kultúrák, ezzel együtt a belső fogyasztásra, valamint exportra szánt élelmiszer növénykultúrák termesztését, mivel kizárólag ezek képesek megteremteni a nettó élelmiszer importőr fejlődő AKCS-országok számára az élelmiszerbiztonságuk szavatolásához szükséges termékek felvásárlására fordítandó exportbevételeket, beleértve a cottonou-i megállapodás 54. cikkében foglalt rendelkezések foganatosítását is,
- S. mivel az élelmiszerekkel való önellátás élelmiszerbiztonsággá való átalakulása alapvetően a megfelelő agrárinfrastruktúrák meglétén, hitelkonstrukciókon és fejlesztési programokon, a vidéki és városi területeket lefedő hatékony biztonsági háló rendszerén, valamint korai előrejelző és vészhelyzeti reagálásra képes szerveken keresztül valósul meg,
- T. mivel az élelmiszerbiztonsági válsághelyzeteket leggyakrabban kiváltó okok között a felgyorsult demográfiai növekedéssel párosuló olyan katasztrófa-sorozat áll, mint a konfliktusok, a szárazság és az áradások, amelyek folyamatosan aláássák a már eleve szegény háztartások vagyoni helyzetét, maguk után vonva egész közösségek ellehetetlenedését, amely a politikai és társadalmi stabilitás hiányának súlyosbodását idézi elő,
- U. mivel a béke és biztonság fenntartása, valamint az élelmezésügyi és mezőgazdasági nemzetközi összefogás elmélyítése fontos szerepet játszanak a gazdasági helyzet és az élelmiszerbiztonság javításában,
- V. mivel elismert tény, hogy a HIV/AIDS terjedése hozzájárul az érintett AKCS-országok élelmiszerbiztonságának gyengüléséhez,

Hatékony és eredményes gazdálkodás és felelősség az élelmezésügyben

- W. mivel a hatékony és eredményes élelmezésügyi gazdálkodás mind a hatóságok, mind pedig a civil társadalom számos szereplőjének bevonásával valósul meg,
- X. mivel helyi, nemzeti és nemzetközi szinten is elismerést nyert, hogy az élelmiszerbiztonság terén foganatosított kezdeményezések sikeréhez elengedhetetlen a helyes gazdálkodási gyakorlat,
- Y. mivel az élelmiszerbiztonság szavatolása nagymértékben függ a kormány és a civil társadalom feltétlen kötelezettségvállalásától, illetve valamennyi érintett szereplő, különösen pedig a szegények és az éhezők hatáskörének növelésétől,
- Z. mivel létfontosságú az AKCS-országoknak az élelmiszer- és agrárágazataik közép- és hosszú távú fejlesztésére tett erőfeszítéseire irányuló nemzetközi segítségnyújtás folytatása,
- AA. mivel alapvetően fontos, hogy a nemzetközi közösség a szegénység, az éhínség, az alultápláltság és a gyermekhalandóság felszámolását célul kitűző fejlődés irányába fokozott erőfeszítéseket tegyen,
- AB. mivel az élelmiszersegélyezési kampányok keretében folytatott intézkedéseket alaposan meg kell tervezni oly módon, hogy a sürgősségi helyzetekre választ adhassanak, és azok semmi esetre sem veszélyeztethetik az érintett országok élelmiszerbiztonságának elfogadható szintre állításának hosszú távú célkitűzését,

Élelmiszersegélyezés

- AC. mivel az élelmiszersegélyezés elsődleges célja az emberi fogyasztásra alkalmas élelmiszer-termékek biztosítása, legyen szó akár olyan célzott segélyről, amely válsághelyzetekben a lakosság különleges csoportjai számára megfelelő élelmiszerekhez való közvetlen hozzáférést biztosít, akár pedig olyan nem kormányoknak célzott segélyről, amely többek között az élelmiszer-termékek beszerzésére folyósított támogatásokon keresztül hozzájárul az élelmiszer-készletek fenntartásához,

- AD. mivel tartós erőfeszítéseket kell tenni annak érdekében, hogy a nemzetközi közösség erőteljesebb kapacitásokkal, és a világszerte árák és kínálat ingadozásától függetlenül, az élelmiszersegély mindenkor biztosítása mellett képes legyen megválaszolni a sürgős élelmezési válsághelyzetekre és a világ élelmiszerbiztonsága javítására,
- AE. mivel szükséges ügyelni arra, hogy az élelmiszersegély mindenek előtt a leginkább rászoruló csoportokon belüli éhínség és alultápláltság enyhítését szolgálja, és hogy összeegyeztethető legyen az érintett AKCS-országok fejlődési stratégiáival,
- AF. mivel az élelmiszer-szükségleteket kielégítő olyan megfelelő finanszírozást kellene előírni, amely érintetlenül hagyja a fejlődéshez hosszú távon nélkülözhetetlen alapvető erőforrásokat, és az élelmiszerbiztonság hiányának okait célozza meg,
- AG. mivel az élelmiszersegélyezés a természeti katasztrófák vagy vészhelyzetek által veszélyeztetett élelmiszerbiztonság normalizálását szolgáló relé eszköznek tekinthető, amely hatásainak, hatékonyságának és minőségének maximalizálására éppúgy, mint az olyan potenciálisan káros hatásainak csökkentésére, mint a függőség kialakulása és a helyi piacok torzulása ügyelni szükséges,
- AH. mivel az élelmiszerek nyomelemekkel való dúsítása és az élelmiszerekhez való hozzáadása ugyan alapvető fontosságú a hiányok pótlására, ám azokat az élelmiszersegélytől függetlenül kell kezelni, mivel míg ez utóbbit gabonafélék formájában biztosítják, addig az étrend-kiegészítők ipari kezelést igényelnek,
- AI. mivel az élelmiszersegély – amikor tartósan nyújtják, rosszul, vagy anélkül kezelik, hogy meggyőződjenek arról, hogy az adott helyen fennálló élelmiszerhiány súlyossága valóban sürgős problémát okoz-e – kedvezőtlenül befolyásolhatja a helyi piacokat, veszélybe sodorhatja a helyi termelést és befektetéseket ösztönző intézkedéseket, és sajnos a fogyasztókat arra készítheti, hogy a helyi alaptermékek helyett inkább az Egyesült Államokból vagy Európából importált élelmiszereket válasszák,
- AJ. mivel fontos különbséget tenni azon kormány- és NGO-beavatkozások között, amelyek (a) az élelmet a szegény lakosság részére közvetlenül juttatják el, amely feladatot a multilaterális ügynökségek is elvégzik, (b) az élelmiszerek beszerzésének támogatására irányulnak, illetve (c) az élelmiszersegély-transzferrel nem járó projektek végrehajtása céljából monetizálják az élelmiszersegélyt,

Sürgős segélynyújtás

- AK. mivel a sürgős élelmiszersegélyezés enyhítette az emberi katasztrófák kihatását a segélyezett, vagy természeti katasztrófák által sújtott AKCS-országokban,
- AL. mivel Lesotho jelenleg a 2001. óta három egymást követő évben az elégséges mennyiségű csapadék hiánya okozta súlyos éhínségtől szenved, amely helyzetet a lakosság 31 %-át súlytó HIV/AIDS növekvő világjárvány csak tovább nehezíti,
- AM. mivel létfontosságú a nemzetközi sürgős segélynyújtás koordinációjának és hatékonyságának fokozása a gyors, összehangolt és megfelelő válaszadás szavatolása érdekében, különösen a nemzetközi közösségen belül folytatott kommunikáció javításával,
- AN. mivel elengedhetetlen a nemzetközi, regionális, nemzeti és helyi szintű hatékony és hatásos sürgős beavatkozási mechanizmusok javítása és/vagy kifejlesztése,

Élelmezésszügyi politika

1. hangsúlyt helyez az AKCS-országok összes lakója számára az egészséges és aktív életmód folytatását lehetővé tevő elegendő, egészséges és tápláló ételhez való fizikai és gazdasági hozzáférés szavatolásának szükségességére;

2. felhívja a nemzetközi közösséget, hogy újólág vállaljon kötelezettséget a 2002-ben megrendezett Élelmezési világ-csúcsértekezleten fogant célok tiszteletben tartására, és fokozza az éhínség és az alultápláltság – különösen a fejlődő országokban történő – felszámolására tett kötelezettségvállalása irányába ható egyeztetett erőfeszítéseit;
3. hangsúlyozza a nemzetközi együttműködés és szolidaritás fontosságát annak követésére, hogy a táplálékot ne használhassák a politikai és gazdasági nyomásgyakorlás eszközeként;
4. hangsúlyt helyez az élelmiszer növénykultúrák és mezőgazdasági termelésnek kedvező cselekvési keretrendszerek bevezetését célzó nemzeti és helyi intézkedések meghozatalának fontosságát;
5. felhívja a fejlődő országokat és az európai intézményeket, hogy ösztönözzék az élelmiszerbiztonsági szabályoknak az AKCS-országokban való betartásához szükséges (törvényhozási és technikai) keretfeltételek bevezetését, hogy ily módon egyrészt ezen államok lakossága számára biztosítva legyenek a biztonságos élelmezéshez való hozzáférés feltételei, másrészt megnyíljanak számukra az egészségre ártalmatlan élelmiszer-termékek exportján keresztül az Európai Unió piacai, amely ráadásul a szegénység elleni küzdelemhez is nagyban hozzájárulna;
6. kéri, hogy a politikák végrehajtása során megkülönböztetett figyelmet fordítsanak a nőknek az élelmezési rendszerekben betöltött szerepére, és kihangsúlyozza a nőknek a nemzeti élelmezési stratégiák, tervek és projektek kidolgozásában, végrehajtásában és nyomon követésében való részvételének szükségességét;
7. ragaszkodik ahhoz, hogy a szegénység és az egyenlőtlenség felszámolását, az elégséges, a táplálkozási és egészségügyi szempontból megfelelő élelemhez való mindenki számára mindenkori hozzáférést, és annak hatékony felhasználását célzó politikák bevezetésére kerüljenek;
8. felhívja a fejlődő országokat az emberi erőforrások, az élelmezési, mezőgazdasági, halászati és erdészeti fenntartható rendszerek és a vidékfejlesztés előmozdítását célzó állami és magánbefektetések optimális előirányozásának és felhasználásának ösztönzésére;
9. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országoknak inkább a számukra alapvető fontosságú cél, az élelmiszerbiztonság és az önellátás elérésén kellene munkálkodniuk, mintsem az élelmiszersegélyektől függniük, és hogy ennél fogva szükséges az élelmiszerbiztonság hiányához vezető okok elemzése és orvoslása;
10. buzdítja a Bizottságot és az AKCS-országokat a biológiai biztonságról szóló cartagenai jegyzőkönyvben foglaltak betartására, és újólág megerősíti az élelmiszer szuverenitás elvének betartási szükségességét, amely szerint minden országot megillet az általa kívánatosnak tartott élelmiszer-termék ellátás módjának szabadon való megválasztásának joga, a nemzeti és regionális közösségi érdekekkel összhangban, más országok piacainak befolyásolása nélkül;
11. újólág megerősíti azon álláspontját, amely szerint a takarmány- és agrárcélú vetőmag és genetikai forrás szabadalmak veszélyeztetik a fenntartható mezőgazdasági gyakorlatokat, és megerősítik a vállalatok technológiákra, vetőmagokra, génekre és gyógyszerekre vonatkozó monopóliumhelyzetét; támogatja a fejlődő országoknak Afrikával az élükön az ADPIC megállapodás módosítására tett javaslatát;
12. felhívja a nemzetközi adományozókat és a nemzeti kormányokat, hogy erőfeszítéseiket a vidéki és szegény területek fejlesztésére összpontosítsák, egyrészt annak figyelembe vételével, hogy e területek jelenleg milyen formában vannak képviselve a nemzeti politikák, stratégiák és programok, valamint a szegénység elleni küzdelem és a természeti erőforrások fenntartható fejlődésére vonatkozó rendelkezéseiben, másrészt a vidéken tevékenykedő állami, magán, és a civil társadalmi szervezetek széles skálájának bevonásával;
13. felhívja a nemzetközi adományozókat, és különösen az Európai Uniót valamint az AKCS-államok nemzeti kormányait, hogy az AKCS-országok vidékfejlesztési stratégiáiba illesszék be az alábbi elemeket: a termelési eszközökhöz történő hozzáférés (termőföld, berendezés és mezőgazdasági inputanyagok), a finanszírozáshoz és az információhoz való hozzájutás, a szakismeretek javítása, valamint a helyi közösségek döntéshozatalban való részvétele;

Élelmiszerbiztonság

14. felhívja a fejlődő országokat, hogy biztosítsák a nők és férfiak egyenlő arányú részvételén alapuló, a szegénység felszámolásához és a tartós béke fenntartásához szükséges jobb feltételek biztosításához politikai, szociális és gazdasági környezetét, amely a leghatásosabb módon járul hozzá a mindenki számára elérhető tartós élelmiszerbiztonság megteremtéséhez;
15. ragaszkodik annak fontosságához, hogy az agrár- és általános kereskedelem keretében folytatott élelmiszerügyi politikák egy igazságos és piacorientált világereskedelmi rendszernek köszönhetően hozzájáruljanak a mindenki számára elérhető élelmiszerbiztonsághoz;
16. elismeri, hogy az élelmiszerbiztonság terén a fejlődő kis szigetországok nagyon sebezhetőek, és felhívja a nemzetközi közösséget, főként pedig a Bretton Woods-i intézményeket, hogy hajtsák végre a barbados-i cselekvési tervben foglalt különböző kötelezettségvállalásokat, különösen az élelmiszerbiztonságra vonatkozó fejezeteket;
17. felhívja a Bizottságot, hogy olyan közös agrárpolitikai reformlépéseket hajtsanak végre, amelyek szavatolják, hogy az agrárprotekciónizmus nem gördít akadályt a fejlődő országok importtermékei elé, továbbá támogassák ezen országokat a közösségi élelmiszer-szabványok elvárásainak való megfelelésben oly módon, hogy azok felvehessék a versenyt a konkurenciával;
18. felhívja az EU-t és az Európai Bizottságot az arra való ügyelésre, hogy a cukorra vonatkozó közösségi rendszer reformjavaslatai továbbra is szavatolják az érintett AKCS-országok számára az EU-ba irányuló cukorexportból származó elégséges jövedelemszintet, amely utóbbi elengedhetetlen – többek között – az élelmiszerbiztonság terén létfontosságú alapvető élelmiszer-szükségletek kielégítésének finanszírozásához;
19. hangsúlyozza, hogy az infrastruktúra hiánya továbbra is nagyban akadályozza az élelmiszerbiztonság megvalósulását, amelyhez az alábbi elemek szükségesek: minimális úthálózat, szállítójárművek, elégséges kapacitással rendelkező biztonságos raktárak, és forgalmazás-felügyelet; felhívja la Bizottságot és egyéb nemzetközi adományozókat az infrastuktúra-támogatásnak az élelmiszerbiztonságot célzó stratégiáikba való felvételére;
20. megállapítja a FAO által megfogalmazott Élelmiszerbiztonsági Különprogram keretében megvalósult erőfeszítéseket, amelynek célja a fejlődő, különösen az alacsony jövedelemmel és élelmiszerhiánnyal küzdő országok élelmiszerbiztonságának növelése a növénykultúra-termesztés gyors ütemű növekedésének köszönhetően;
21. elismeri, hogy az élelmiszerbiztonság szükségszerűen a mezőgazdasági termelékenység fokozására irányuló hosszú távú beruházásokban és a vidékfejlesztési kezdeményezésekben rejlik, amelyet ötvözni kell az élelmiszerbiztonsághoz való hozzáféréstől megfosztott vidéki családokat megcélzó akciókkal, és ezzel magyarázható az országok számára annak fontossága, hogy rendelkezzenek egészséges mezőgazdasági infrastruktúrával, fejlesztési célú hitelkonstrukciókkal, hatékony biztonsági háló rendszerekkel, amelyeknek különleges költségvetési támogatásokat folyósítanak, és amelyek a vidéki területeket éppúgy lefedik, mint a városiakat, korai riasztásra és sürgősségi beavatkozásra alkalmas szervekkel is;
22. felhívja a Bizottságot, hogy a cotonou-i megállapodás szellemében támogassa az AKCS-országokban olyan intézkedések fogantatását, amelyek célja a természeti erőforrások kezelése terén a fenntartható agrártermelési gyakorlatok bevezetése az erőforrások hanyatlásának elkerülése érdekében;
23. aggodalommal veszi tudomásul, hogy a negatív trendek ellenére az agrárfejlesztés csupán négy AKCS-ország 9. EFA nemzeti stratégiai dokumentumaiban szerepel prioritásként;
24. felhívja a Bizottságot és az AKCS-államok kormányait egyrészt a nemzeti stratégiai dokumentumaik szükség esetén való felülvizsgálatára az agrártermelési stratégiák, a nemzeti és regionális élelmiszerbiztonsági politikák, valamint a cotonou-i megállapodás 23. cikke alkalmazásában a vízkészlet-gazdálkodás és a fenntartható halászatfejlesztés támogatásának fokozása céljából, másrészt a 10. EFA-ban rejlő lehetőségeknek és a dohai forduló eredményeinek maximális kihasználására;

25. felhívja a fejlődő országokat, hogy nemzetközi segítségnyújtás mellett erősítsék meg az élelmiszer- és agrárkutatás terén folytatott nemzeti tevékenységüket, nevezetesen a biotechnológiák területén, a nemesített fajták termelése, valamint termelékenységük és élelmezésügyi helyzetük javítása érdekében;
26. elismeri, hogy annak ellenére, hogy sokan vannak olyanok, akik a szó szoros értelmében az éhínségtől szenvednek, még számosabban vannak azok, akik mikrotápanyag hiánybetegségekben szenvednek, és hangsúlyozza, hogy az élelmiszerek nyomelemekkel való dúsítása és az élelmiszerekhez való hozzáadása ugyan alapvető fontosságú a hiányok pótlására, ám azokat az élelmiszersegélytől függetlenül kell kezelni, mivel míg ez utóbbit gabonafélék formájában biztosítják, addig az étrend-kiegészítők ipari kezelést igényelnek;
27. elismeri annak szükségességét, hogy mivel az élelmiszerbiztonság nem ismer nemzeti határokat, szükséges a regionális együttműködés erősítése az éhínségek megelőzése érdekében;
28. felhívja a Bizottságot és más adományozókat egyrészt a trópusi és szubtrópusi alapélelmiszer-termékek kiscgazdák szükségleteihez igazodó állami biotechnológiai kutatások jelentős fejlesztésének, másrészt pedig a biotechnológiák alkalmazására való képzés finanszírozására;
29. felhívja a fejlődő országokat, hogy a rendelkezésre álló erőforrások mértékében vezessenek be a lakossági jóllétet és az élelmiszerbiztonságot szolgáló biztonsági hálót, amely kielégíti az élelmezésügyi szempontból rászoruló lakosságot, különösen a nélkülözőket, a gyermekeket, a terhes nőket, a szoptató anyákat, valamint a fogyatékkal élőket vagy a megromlott egészségügyi állapotú egyéneket;
30. elismeri, hogy a halászati ágazat hozzájárulhat az AKCS-országok élelmiszerbiztonságához, és felhívja a Bizottságot, hogy az Európai Unió és a fejlődő országok kölcsönös érdekében vizsgálja felül a hatályos halászati egyezményeket az állománymegőrzés, a fenntartható gazdálkodás, és az öszttermelés helyi fogyasztásra fenntartott részének növelése céljából;
31. felhívja a halászati iparral rendelkező fejlődő országokat, hogy nemzetközi segítségnyújtás mellett erősítsék meg az élelmiszer- és halászati kutatást és alkalmazást, valamint a hal- vagy egyéb tengeri fajtenyésztés területén kivívott technológiai előrelépések felhasználását a termelékenység és élelmiszerként való felhasználás fokozása céljából;
32. elismeri, hogy a víztisztaság és a vízellátás javítása elengedhetetlen az élelmiszerbiztonság megteremtéséhez, mivel a tiszta és nagy mennyiségben rendelkezésre álló víz alapvető fontosságú az emberi egészség és a növénykultúrák öntözésének szavatolására;

Hatékony és eredményes gazdálkodás az élelmezésügyben

33. hangsúlyozza, hogy a kormányok feladata olyan környezet megteremtése, amely lehetővé teszi a magán és csoportos kezdeményezések számára, hogy kapacitásaikat, erőfeszítéseiket és erőforrásaikat, különösen pedig beruházásaikat egy közös cél: az élelmet mindenki számára célkitűzés megvalósítására fordítsák;
34. tudomásul veszi, hogy a fejlődő országokban fennálló szegénység, éhínség és alultápláltság a legfőbb okai a vidéki népesség városba vándorlásának felgyorsulásának, és kihangsúlyozza annak szükségességét, hogy nyerjenek beazonosítást a népesség leginkább éhező és alultáplált csoportjai, hogy e helyzet okait állapítsák meg, és hogy tegyék meg a helyzet javítását célzó intézkedéseket;
35. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az agrárreformot előmozdító, a tulajdonhoz, vízhez és használatához való jogot védő szükséges jogi és egyéb mechanizmusok bevezetésre kerüljenek a szegények és nők erőforrásokhoz való hozzáféréseinek javítása céljából;
36. felhívja a fejlődő országok kormányait, hogy a civil társadalom valamennyi szereplőjével karöltve ellenőrizzék az élelmiszer-ellátmányok és élelmiszerkészletek rendelkezésre állását és tápértékének minőségét, különös figyelmet fordítva az élelmiszerbiztonság hiányából fakadóan fokozottan kockázatos övezetekre, az élelmezésügyi szempontból kiszolgáltatott csoportokra, valamint az olyan régiókra, ahol az évszakváltozások jelentős táplálkozási kihatással járnak;

37. felhívja a fejlődő országok kormányait, hogy teremtsék meg a válság- és konfliktusövezetekben élő lakosság humanitárius segélyhez való hozzáféréseinek feltételeit, oly módon, hogy alapvető élelmiszer- és egyéb szükségletei kielégítést nyerjenek;

Élelmiszersegélyezés

38. hangsúlyozza a világszintű élelmiszerbiztonság javításának szükségességét, nevezetesen annak szavatolásával, hogy az élelmiszersegélyek a kínálat és az élelmiszerárak világszintű ingadozásaitól függetlenül megfelelő időben eljussanak a rászorulókhhoz;
39. felhívja a nemzetközi adományozókat, különösen az Európai Uniót, valamint a kedvezményezetteket, hogy kellő körültekintéssel tervezzék meg az élelmiszersegélyezési műveleteket: szükségletek pontos felmérése, végrehajtási terv és kitörési stratégia annak érdekében, hogy el lehessen kerülni az olyan ártalmas hatásokat, mint az élelmiszersegélytől való függőség vagy a helyi piacok torzulásának kialakulása;
40. elismeri, hogy az élelmiszersegély az akut válsághelyzetekben kialakuló éhínség megakadályozásának vagy enyhítésének fontos eszköze, ám úgy véli, hogy ezen segély, amikor tartósan nyújtják, rosszul, vagy anélkül kezelik, hogy meggyőződnenek arról, hogy az adott helyen fennálló élelmiszerhiány súlyossága valóban sürgős problémát okoz-e – kedvezőtlenül befolyásolhatja a helyi piacokat, veszélybe sodorhatja a helyi termelést és befektetéseket ösztönző intézkedéseket, és sajnos a fogyasztókat arra készítheti, hogy a helyi alaptermékek helyett inkább az Egyesült Államokból vagy Európából importált élelmiszereket válasszák;
41. tudomásul veszi a sürgősségi élelmiszersegély minden kétséget kizáróan alapvető fontosságú szerepét, amely konfliktusok, vagy természeti katasztrófa kiváltotta akut válsághelyzetekben életek megmentését, és a táplálkozási stresszhelyzetek mérséklését teszi lehetővé, és hangsúlyt helyez az élelmiszersegélyezés értékelésének a konfliktusok vagy természeti katasztrófák áldozatául esett helyi gazdaságok fellendítése keretében történő elvégzésének szükségességére;
42. a fejlődéshez nyújtott humanitárius segélyt a szegénység elleni küzdelem, az egyetemes alapfokú oktatás előmozdítása, valamint a fejlődő országok rászorulóinak élelmiszer- és egészségét javító eszközeinek véli, ugyanakkor hangsúlyozza, hogy e segélyt egy világos középtávú, a segélyezés más formáira áthidaló stratégiának is ki kell egészítenie, melynek célja az élelmiszerbiztonság erősítése és az élelmiszersegélytől való függőség kialakulásának csökkentése;
43. elismeri az élelmiszersegélyezésnek a HIV/AIDS elleni küzdelemben betöltött szerepét, különösen az Élelmiszer- és Élelmiszersegélyezés Világprogram, az UNICEF, a FAO és egyéb szervezetek által az érintett AKCS-országoknak az élelmiszersegélyezési programjaikon keresztül az élelmiszerbiztonság és a HIV/AIDS elleni küzdelem terén nyújtott hozzájárulását;
44. felhívja a nemzeti kormányokat és a nemzetközi adományozókat, különösen az Európai Uniót, hogy vegyék figyelembe, milyen szerepet tölthet be az élelmiszerellátás az oktatási és egészségügyi programok hatékonyságának növelésében, és ennél fogva vizsgálják meg annak lehetőségét, hogy az ilyen ellátás képezze oktatási és egészségügyi programjaik részét, ily módon meggátolva, hogy e programok többé ne legyenek kitéve a külföldi élelmiszersegélyek ingadozásaiból fakadó visszahatásoknak;
45. elismeri, hogy a pénzügyi segélyezés általában a fizetési mérleg javításának, illetve a fejlesztés vagy élelmiszerbiztonság költségvetési támogatásának leghatékonyabb eszközének bizonyul;
46. elismeri, hogy a helyi és regionális piacokon bonyolított beszerzések általában hatékonyabbak; hangsúlyozza, hogy az élelmiszersegélyezési műveletek végrehajtása során szükséges elkerülni a helyi piacok minden nemű torzulását;
47. felhívja a nemzetközi adományozókat, különösen az Európai Uniót a kedvezményezetteknek nagyobb hasznára való, a beszerzések és szállítások maximális hatékonyságát egyedül szavatolandó nem kötött élelmiszersegély nyújtására;
48. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az élelmiszersegélyezés programozása és irányítása a lehető legszélesebb nemzetközi segítségnyújtás keretei között történjen, hogy a nemzetközi támogatás mellett nemzeti szinten kidolgozott és végrehajtott élelmiszersegélyezési intézkedések egész során keresztül sikerüljön enyhíteni az éhínség hatásait;

49. hangsúlyozza, hogy az élelmiszersegélyezést körültekintően kell végrehajtani, amely egyrészt a sürgős segítségnyújtásra való válaszadás, másrészt pedig a függőség, a piaci egyensúly felborulása valamint a helyi, nemzeti termelőket, a helyi kereskedőket és a helyi gazdaságokat károsan befolyásoló hatások kockázatának elkerülése közötti arany középút megtartásával történik;
50. kéri, hogy az élelmiszersegélyek elosztására a cserekapcsolatok bármilyen elmozdítását megelőzve és az adományozó országok agrárfőlöslégének forgalomba hozatalát kerülve hatékony operatív szabályok szerint kerüljön sor, a WTO Főtanácsa által a dohai munkaprogramra vonatkozó határozatának „júliusi csomagjában” kitűzött céloknak megfelelően;
51. felkéri a Bizottságot és a többi adományozót, hogy a fejlődő országokban a fejlődő országok gazdaságainak támogatása, a szállítási költségek és a környezeti ártalmak csökkentése, valamint a helyi árfo-lyamok ellenőrzése céljából lehetőség szerint a cél régióhoz legközelebb eső területeken szerezzék be az élelmiszersegélyt;
52. felhívja a kedvezményezett országokat, hogy számolják fel azon politikai és anyagi tényezőket, amelyek gátolják az élelmiszersegélyek valamennyi rászoruló régióba történő eljuttatását, illetve előzzék meg az ilyen jellegű akadályok megjelenését;

Sürgős segélynyújtás

53. felhívja a Bizottságot, hogy segítse és támogassa az AKCS-országokat a természeti katasztrófák és emberi eredetű válsághelyzetek megelőzésére és az azokkal szembeni felkészülésre tett erőfeszíté-sekben;
54. felhívja az Európai Bizottságot és más nemzetközi adományozókat, hogy Lesotho és Afrika déli terü-letein fekvő egyéb szárazság és AIDS sújtotta országok számára folyósítsanak a Szváziföldhöz hasonlóan kiegészítő sürgős segélyt, enyhítve ezzel az érintett országok rászoruló lakosságának egyre aggasztóbb helyzetét;
55. felkéri az AKCS-országokat és a Bizottságot, hogy vizsgálják meg, milyen érdekük fűződik a stratégiai pontokon állandó válságkezelő stábok felállításához;
56. felhívja a kormányokat, hogy a civil társadalom szereplőivel karöltve tegyenek megfelelő erőfeszíté-eket arra vonatkozóan, hogy szavatolják a sürgősségi műveletek kellő ellenőrzését, valamint azok végrehajtása során a helyi önkormányzatok, hatóságok és intézmények, illetve a spontán segítségnyúj-tásra szakosodott szervezetek és struktúrák együttműködését;
57. hangsúlyozza a polgári lakosság, ideértve a humanitárius segítségnyújtók konfliktus időszakok alatti életvédelmének szükségességét, a sürgősségi helyzetekben a lakosoknak, különösen pedig a női családfeleknek az élelmiszer-termékekhez való hozzáféréseinek szavatolását; kéri, hogy fordítsanak kitün-tett figyelmet a menekültek és az országuk fenségterületén belül hontalanná váló személyek a konf-likthus időszakok alatt, és azok után közvetlenül kialakuló nehéz élelmiszerügyi helyzetére;
58. utasítja társelnökeit, hogy a jelen állásfoglalást továbbítsák az AKCS-EU Miniszterek Tanácsához, az Európai Bizottsághoz, valamint az ENSZ és az Afrikai Unió főtitkárihoz.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾ a darfourai helyzetről

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2004. november 22. és 25. között Hágában (Hollandia) ülészeve,
 - tekintettel a szudáni kormány és az Egyesült Nemzetek 2004. július 3-i közös közleményére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek és Szudán kormánya között 2004. augusztus 5-én megkötött darfourai cselekvési tervre,
 - tekintettel az Afrikai Unió Béke és Biztonsági Tanácsának 2004. október 21-én az AU szudáni bővített missziójáról hozott határozatára,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek főtitkárának 2004. novemberében kelt jelentésére, valamint az Egyesült Nemzetek által 2004. szeptember 18-án és november 19-én elfogadott 1564. és 1574. számú állásfoglalásaira,
 - tekintettel az IGAD égisze alatt megindított békefolyamat tárgyalásainak 2004. október 7-én történt újrafelvételére, valamint a szudáni kormány és az M/APLS között a kenyai Nairobian, 2004. november 19-én aláírt Szándéknyilatkozatra, amely a szerződő feleket még a 2004. év vége előtt végleges békeszerződés megkötésére kötelezi,
 - tekintettel a szudáni kormány és Nemzetközi Migrációs Szervezet között Khartoumban 2004. augusztus 21-én aláírt, a hontalanoknak saját országukba történő önkéntes visszatéréséről szóló megállapodásra,
- A. mivel a darfourai régió, valamint Szudán több más régiója is az alulfejlettség, valamint a gazdasági és politikai perifériára szorulás áldozatai,
- B. mivel 2003. februárjában a Szudáni Felszabadító Mozgalom (MLS) és az Igazság és Egyenlőség Mozgalma (MJE) vezetésével Darfourban lázadás tört ki,
- C. kinyilvánítva a közbiztonság hiánya és az erőszak fokozódása, a katasztrofális humanitárius helyzet, az emberi jogok tartós megsértése és a darfourai tüzszünet ismételt megsértése felett érzett mélyes aggodalmát, valamint e tekintetben újól megerősítve, hogy minden fél köteles betartani a Biztonsági Tanács fentebb említett állásfoglalásaiban foglalt kötelezettségvállalásait;
- D. mivel a 2004. április 8-án aláírt tüzszüneti megállapodás dacára folyamatosan hírt adnak a civil lakosság soraiban a milíciák és a lázadók által elkövetett gyilkosságokról, valamint a nők és a gyermekek sérelmére elkövetett nemi visszaélésekről és erőszakos cselekményekről,
- E. felhívást intézve valamennyi félhez annak érdekében, hogy a minden erőszakos cselekmény beszüntetésével teljesítsék köteleességüket, elítélve az emberi jogok megsértését és a nemzetközi humanitárius jog ellen elkövetett jogsértéseket, valamint kihangsúlyozva annak elengedhetetlen voltát, hogy az ilyen bűncselekmények elkövetőit bíróság elé állítsák,
- F. újól megerősítve annak szükségességét, hogy valamennyi fél, beleértve a szudáni kormányt is, teljes körűen teljesítse az Egyesült Nemzetek 1556. (2004) és 1564. (2004) számú állásfoglalásaiban foglalt kötelezettségeit, és ragaszkodván a rászoruló lakosság bizalmának előmozdítására és újraélesztésére tett intézkedések, valamint a Darfourban uralkodó biztonsági légkör radikális javításának szükségességéhez,
- G. ezzel kapcsolatban emlékeztetve arra, hogy ugyan minden egyes fél köteles az emberi és nemzetközi humanitárius jogok betartására, ám elsősorban a szudáni kormány feladata, hogy fenségeterületén gondoskodjon a lakosság biztonságáról, és az emberi jogok tiszteletben tartása mellett a közrend fenntartásáról,
- H. kihangsúlyozva, hogy a darfourai válság végleges rendezése együtt kell, hogy járjon a hontalanok és menekültek eredeti otthonaiba való szabadon választott és biztonságos visszatérésével, és ezzel kapcsolatban megjegyezve a szudáni kormány és Nemzetközi Migrációs Szervezet között 2004-ben aláírt szándéknyilatkozatot,

(¹) Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2004. november 25-én, Hágában (Hollandia) fogadta el.

- I. mivel az Afrikai Unió folytatta a darfourai probléma végleges rendezésére irányuló megoldás kereséséhez nyújtott pozitív segítségét, és békemegfigyelőket küldött e régióba,
- J. mivel az Élelmezési Világprogram becslése alapján havonta több ezerre tehető az alultápláltság következtében elhalálozó személyek, főleg nők és gyermekek száma,
- K. üdvözölve a szudáni kormány által foganatosított, a humanitárius segélyek eljuttatásának útjába tornyosuló adminisztratív akadályok lebontására irányuló intézkedéseket, amelyek ily módon a humanitárius segélynyújtó szervezetek, és nemzetközi emberjogi NGO-k számosabb alkalmazottja részére nyitják meg a Darfourba vezető utat; kihangsúlyozva ugyanakkor, hogy valamennyi félnek erőfeszítéseket kell tennie annak szavatolására, hogy Darfour minden lakója, beleértve a táborokon kívül letelepedett népességet is, akadálytalanul hozzáférhessen a humanitárius segélyhez,
- L. nyomatékosan arra kérve a szudáni kormányt és a lázadó csoportokat, hogy szavatolják a humanitárius segélyek részét képező áruk és humanitárius dolgozók akadálytalan mozgásának megkönnyítését, adott esetben Szudán Csáddal és Líbiával határos földi és légi útvonalain is,
- M. mivel Darfourban az emberi jogok megsértése napirenden van, ideértve a polgári lakosság bombázását, és mivel a hontalanok táborainak lerombolása nem szűnt meg,
- N. emlékeztetve arra, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa a szudáni helyzetnek a nemzetközi békére és a régió stabilitására kiható következményei iránti aggodalmának ad hangot,
1. üdvözli a szudáni kormány és a Szudáni Felszabadító Mozgalom/Népi Hadsereg között a kenyai Nairobi-ban, 2004. november 19-én aláírt Szándéknyilatkozatot, amely a szerződő feleket még a 2004. év vége előtt végleges békeszerződés megkötésére kötelezi, és amely a Szudán déli részének megbékítéséhez vezető út egyik jelentős lépésének bizonyul, és a darfourai béke megszilárdításához is hozzájárulhat,
 2. támogatja a Biztonsági Tanács azon kezdeményezését, amely a kormány és a lázadók erőit, valamint minden egyéb fegyveres csoportot arra kötelez, hogy azonnali hatállyal szüntessék be az erőszakot és a támadásokat, ideértve az emberrablást is, tartózkodjanak a polgári lakosság erőszakos visszatelepítésétől, működjenek együtt a nemzetközi humanitárius segélyező és felügyeleti szervezetekkel, ügyeljenek arra, hogy tagjaik tartsák tiszteletben a nemzetközi humanitárius jogot, gondoskodjanak a humanitárius személyzet biztonságáról, és minden szinten tartsák be azon kötelezettségvállalásukat, amely alapján szabad utat engednek a humanitárius szervezeteknek és azok alkalmazottainak, a humanitárius dolgozóknak a nélkülözhető lakossághoz való hozzáféréseiről szóló, 2003. augusztus 26-án elfogadott 1502. (2003) számú állásfoglalásban, valamint a 2004. november 9-i abujai jegyzőkönyvben foglaltaknak megfelelően;
 3. felkéri valamennyi szudáni pártot, hogy tegyék meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy az azonnali figyelem középpontjába kerüljenek a Tűzszüneti Bizottság által jelzett jogsértések, és az ilyen cselekmények elkövetőinek felelősségre vonása megtörténjen;
 4. támogatja az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának a szudáni kormányhoz intézett felhívását, amelyben az emberi jogok és a nemzetközi humanitárius jogok ellen elkövetett számos jogsértésért felelős személyek, a népi hadsereg és a zsanzsauita milíciák tagjainak beazonosításával és bíróság elé állításával a Darfourban uralkodó büntetlenség légkörének megszüntetését kéri, és ragaszkodik ahhoz, hogy a szudáni kormány minden szükséges intézkedést tegyen meg annak érdekében, hogy az erőszak és az atrocitások minden megnyilvánulása véget érjen;
 5. támogatja a Biztonsági Tanácsnak azon kezdeményezését, amely a szudáni kormányt az Afrikai uniós ellenőrző misszió részére bizonyítékok – nevezetesen a lefegyverzett zsanzsauita milicisták, az emberi jogok és a nemzetközi humanitárius jogok megsértésének vádjával letartóztatott személyek neveinek – beszolgáltatására kötelezi, ezzel bizonyítva, hogy aláveti magát az 1556. (2004) számú állásfoglalás előírásainak, valamint a N'Djamena-ban 2004. április 8-án aláírt fegyverszüneti megállapodásban foglalt kötelezettségvállalásoknak;

6. üdvözlí az Egyesült Nemzetek Főtitkára által kezdeményezett nemzetközi vizsgálóbizottság felállítását, amelynek feladata a nemzetközi humanitárius jogok és az emberi jogok nemzetközi eszközeinek Darfourban bármely fél általi megsértéséről szóló beszámolók kivizsgálása, valamint „annak megállapítása, hogy történtek-e népirtásra utaló cselekmények, és az ilyen jogsértések elkövetőinek beazonosítása annak szavatolására, hogy azoknak felelniük kelljen tetteikért”; felkéri valamennyi pártot a bizottsággal való teljes körű együttműködésre, felhívja továbbá az Egyesült Nemzetek Főtitkárát, hogy az Emberjogi Főbiztossággal karöltve fogatosítsák mindazon szükséges intézkedéseket, amelyek a Darfourba kiküldött emberjogi megfigyelők számának növelését célozza;
7. nyomatékosan felhívja a szudáni kormányt, hogy mindent tegyen meg a hontalanok és menekültek eredeti otthonaiba való szabadon választott és biztonságos visszatéréséért a szudáni kormány és a Nemzetközi Migrációs Szervezet között kötött megállapodásoknak megfelelően;
8. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a szudáni kormány és az ALS és MJE között Abuja-ban folytatott, a darfourai válság megoldását célzó béketárgyalások előre haladjanak; ragaszkodik hozzá, hogy az abujai béketárgyalásokon jóhiszeműen résztvevő valamennyi fél mihamarabb megegyezésre jusson; üdvözlí a Humanitárius Jegyzőkönyv és a Biztonsági Jegyzőkönyv 2004. november 9-i aláírását; buzdítja a feleket, hogy mihamarabb alkalmazzák annak rendelkezéseit és reméli, hogy nemsokára megtörténik a politikai rendezést szolgáló elvi nyilatkozat aláírása;
9. kéri a régió valamennyi országát, hogy minden tőlük telhetőt tegyenek meg az átfogó békemegállapodás teljes és késedelem nélküli végrehajtásának támogatásáért;
10. hangsúlyozza, hogy egy átfogó békemegállapodás egész Szudánban hozzájárul majd a tartós béke és stabilitás megszilárdításához, valamint a darfourai válság megoldásához, és kihangsúlyozza annak fontosságát, hogy a minden érdekelt fél, így a nők bevonásával elfogadott nemzeti megközelítésen keresztül teremtdjön meg a megbékélés és a béke megszilárdulása;
11. szilárdan támogatja az Afrikai Uniónak azon határozatait, amelyek a darfourai missziója létszámát 3 320 főre emelik, és mandátumát a 2004. október 20-i Afrikai Unió Béke és Biztonsági Tanácsa által kiadott közlemény 6. bekezdésében szereplő feladatokra bővíti; nyomatékosan felhívja az Európai Unió tagállamait és az AKCS-államokat a szükséges berendezések, logisztikai és pénzügyi eszközök, valamint egyéb erőforrások biztosítására, és arra buzdítja a szudáni kormányt és valamennyi lázadó csoportot, hogy teljes körűen működjenek együtt az Afrikai Unióval;
12. kéri az Egyesült Nemzetek Szervezetét, valamint az Afrikai Uniót, hogy összehangoltabb terveket dolgozzanak ki, elkerülve ezzel a tűzszüneti megállapodás megsértéseit, beleértve a haderőmozgásokat;
13. kötelezi magát, hogy az átfogó békemegállapodás megkötését követően támogatni fogja a szudáni népet egy békés, egyesült és virágzó nemzet megteremtésére irányuló törekvésében azzal a feltétellel, hogy a felek teljesítik valamennyi, különösen pedig az Abuja-ban, Nigériában, a N'Djamena-ban, és Csádban előírt kötelezettségvállalásukat;
14. nyomatékosan kéri az Egyesült Nemzetek és a Világbank közös értékelő misszióját, valamint a feleket, hogy más bilaterális és multilaterális adományozókkal karöltve továbbra is tegyenek erőfeszítéseket a Szudán újjáépítését és gazdasági fejlesztését támogató segély gyors kiutalására – beleértve az állami fejlesztési segélyt, esetleg az államadósság könnyítését, valamint a piacokhoz való hozzáférés könnyítését –, amint egy átfogó békemegállapodás aláírásra kerül, majd alkalmazása kezdetét veszi;
15. hangsúlyt helyez a humanitárius segélyezési műveletekre és az Afrikai Unió részére szánt Európai uniós alapok gyors mozgósítására;
16. felhívja az Európai Unió tagállamait, hogy nagylelkű és folyamatos hozzájárulásokkal vegyenek részt a Szudánban és Csádban jelenleg folyó humanitárius erőfeszítésekben;

17. elfogadja az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozatát, amely egyéb, az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 41. cikkében foglaltakhoz hasonló intézkedések foganatosításának lehetőségét tervezi, amely alapján „A Biztonsági Tanács dönthet arról, hogy milyen, a fegyveres erő alkalmazásával nem járó intézkedések végrehajtása szükséges határozatainak hatályba léptetéséhez, és felkérheti az Egyesült Nemzetek tagjait ezen intézkedések alkalmazására. Ezek között szerepelhet a gazdasági kapcsolatok és a vasúti, tengeri, légi, postai, távirati, rádiós és más kommunikációs összeköttetés teljes vagy részleges megszakítása, valamint a diplomáciai kapcsolatok megszakítása”, mely intézkedések azonban a lakosság szenvedéseit csak tovább tetéznék;
 18. felhívja valamennyi felet és a nemzetközi közösséget olyan szükséges intézkedések azonnali foganatosítására, melyek véget vehetnek a konfliktus marangolta darfourai övezetben a fegyverek elterjedésének;
 19. dönt egy helyzetértékelő vizsgáló misszió Szudánba való küldéséről, majd a tapasztalatokról az Elnökségnek jelentés benyújtásáról;
 20. utasítja társelnökeit, hogy a jelen állásfoglalást továbbítsák az AKCS-EU Miniszterek Tanácsához, az Európai Bizottsághoz, Szudán kormányához, az Afrikai Unióhoz, az IGAD-hoz, az Amerikai Egyesült Államok, Líbia, Egyiptom és Kína kormányaihoz, valamint az ENSZ főtitkárához.
-

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾
a karibi térségben pusztító ciklonok okozta károkról

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2004. november 22. és 25. között Hágában (Hollandia) üléselve,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek égisze alatt megtartott kicsiny fejlődő szigetországok fenntartható fejlődésének szentelt világ-csúcstalálkozóra, valamint az 1994. április 25. és május 6. között Barbadoson fogant barbadosi cselekvési tervre,
 - tekintettel az Addis-Abeba-ban, 2004. február 19-én elfogadott csendes-óceáni, indiai-óceáni és karibi térségben pusztító ciklonok okozta károkról, és a természeti katasztrófákra adott gyors reagálásról szóló állásfoglalására ⁽²⁾,
 - tekintettel az éghajlatváltozásról szóló Kyotoi Jegyzőkönyvre,
 - tekintettel a Cotonou-ban (Benin) 2000. június 23-án aláírt AKCS-EK partnerségi megállapodásra,
- A. mélységesen elszomorodva a karibi országokat, nevezetesen a Bahamákat, Barbados, a Dominikai Köztársaságot, Grenadát, Haitit, Jamaicát, Kubát, Saint Luciát, Saint Vincent és Grenadine-szigeteket, valamint Trinidad és Tobagot kivételes erősséggel sújtó ciklon-sorozat előidézte hatásoktól – óriási emberélet áldozatok, a szociális-gazdasági infrastruktúrák katasztrófa okozta hatásai,
- B. különös aggodalommal tudomásul véve Grenada helyzetét, ahol az infrastruktúrák 90 %-a elpusztult, az agrárágazat pedig teljesen tönkrement, valamint Haiti esetét, ahol a katasztrófa 3 000 főnyi emberáldozatot követelt,
- C. mivel ezen katasztrófák sajnálatosan bebizonyították az Addis-Abeában tartott AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által elfogadott állásfoglalás megalapozottságát, amely kiemelte a természeti katasztrófák egyre fokozódó romboló következményeit,
- D. mivel a sebezhető AKCS-szigetek és az azokkal szomszédos országok a Föld felmelegedéséből adódó éghajlatváltozás következményeinek szenvedő alanyai, és mivel a tomboló viharok, a tengerszint magasságának emelkedése nemcsak a lakosság és a javak biztonságát, hanem egyes szigetek létezését is veszélyeztetik,
- E. arra emlékeztetve, hogy a kis szigetországoknak szembe kell nézniük az éghajlatváltozás által előidézett olyan negatív következményekkel, mint a tomboló viharok, a tengerszint magasságának emelkedése, amelyek akár egyes szigetek létezését is veszélybe sodorhatják,
- F. mivel a tengerszint magasságának emelkedése kedvezőtlen kihatással van az ivóvíz-készletek hozzáférhetőségére és minőségére, a mezőgazdaságra és a lakosságra,
- G. mivel az Iván elnevezésű ciklon és a Jeanne elnevezésű trópusi vihar okozta károk fényesen bizonyítják, hogy a katasztrófa ugyan természeti eredetű, ám a károk nagyságrendje már nem az, amikor a felépítmények anarchikus jellegűek és a riasztási és evakuálási eljárások nem megbízhatóak,
- H. meggyőződve arról, hogy a fejlesztési stratégiák kidolgozása és végrehajtása során a természeti katasztrófák megelőzésének szentelt kitüntetettebb figyelem nagyban hozzájárul a fenntartható fejlődés elsődleges célkitűzésének megvalósításához,
- I. mivel az újjáépítés költségei több milliárd euróra rúgnak,
- J. mivel az Egyesült Nemzetek Szervezete 30 millió dolláros sürgős nemzetközi segélyre irányuló felhívást tett közzé,
- K. mivel a CARICOM állam- és kormányfői újjáépítésre szólítottak fel,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2004. november 25-én, Hágában (Hollandia) fogadta el.

⁽²⁾ HL C 120, 2004.04.30.

- L. újólag kihangsúlyozva a kis szigetországok gazdaságainak végtelenül kiszolgáltatott voltát, amelyeket az egyre gyakoribb természeti katasztrófák bármelyik pillanatban lerombolhatnak;
1. összevont részvétét és együttműködését fejezi ki az érintett országok kormányai, valamint az áldozatok családtagjai irányában;
 2. felhívja az Európai Uniót és a nemzetközi közösség figyelmét Grenada különleges helyzetére, amelynek gazdasága és nemzeti tevékenységei teljesen megbénultak, és amelynek sürgős pénzügyi, materiális és emberi segítségre van szüksége az ország hosszú távú rehabilitációjához és újjáépítéséhez;
 3. adózik a karibi és csendes-óceáni térségek, az Európai Unió és egyéb fejlesztési partnerek és szervezetek előtt az ezen országokban eddig tett erőfeszítésekért;
 4. felhívja az Európai Uniót, hogy a lerombolt országok, különösen Grenada, Jamaica, Haiti és a Dominikai Köztársaság újjáépítéséhez szükséges pénzügyi erőforrások mozgósítása gyors ütemben megtörténjen;
 5. felhívja az Európai Uniót és a nemzetközi közösséget, hogy a lehető legrövidebb időn belül vezessenek be gyors és hatékony beavatkozási mechanizmusokat annak érdekében, hogy a sürgősségi humanitárius segítségnyújtáson túlmenően a természeti katasztrófák hatásainak előrejelzése és minimálisra csökkentése, és főleg a társadalmi-gazdasági infrastruktúrák gyors újjáépítése irányába ható megfelelő intézkedéseket lehessen foganatosítani;
 6. támogatja egy „Természeti Katasztrófa” program AKCS-EU általi felállítását, és felhívja az Európai Uniót, hogy a cotonou-i megállapodás jelenleg folyó felülvizsgálati folyamata keretében a megállapodás II. Melléklete 2. cikke (7) bekezdésének a) pontját terjessze ki az AKCS beágyazódott államainak és szigetországainak beruházás-könnyítő forrásaira is, hogy ezáltal finanszírozni lehessen a természeti katasztrófák utáni újjáépítésre fordított létfontosságú beruházásokat, az érintett gazdaságok termelő ágazatainak rehabilitációját és fenntartható fejlődését, fejlesztési korlátaik, illetve sajátos fejlesztési és kereskedelmi szükségleteik figyelembe vételével;
 7. felhívja a nemzetközi közösséget, különösen pedig a Bretton Woods-i intézményeket és az Európai Uniót annak elismerésére, hogy a fejlődő kis szigetországok felmérésének kizárólag az egy főre eső GDP-n alapuló hagyományos módszere felülvizsgálatra szorul, oly módon, hogy tekintetbe kell venni a fejlesztési segélyek eljuttatása terén jelentkező nagyfokú kiszolgáltatottságukat, az adósságaik törlesztését és a kereskedelmi kedvezményeket, különösen megfontolva a Kereskedelmi Világszervezetben különleges és differenciált bánásmódban való részesítésüket;
 8. felhívja a Bizottságot, az Európai Unió Miniszteri Tanácsát, a tagállamokat és az AKCS-államokat, hogy egyéb fejlesztési partnerekkel karöltve tegyenek meg minden olyan szükséges intézkedést, amelyeken keresztül a fejlesztési projektek és programok megfelelő választ képesek adni a fejlődő szigetországok sebezhetőségére;
 9. nyomatékosan felhívja a nemzetközi közösséget, nevezetesen az adományozó közösséget (intézményeket és országokat), hogy szerezzenek tudomást a Mauritiuson 2005. január 10. és 12. között az Egyesült Nemzetek égisze alatt megrendezendő soron következő, „Barbados plusz 10”-nek szentelt nemzetközi ülésről;
 10. felhívja valamennyi államot, hogy az éghajlatváltozásról szóló Kyotoi Jegyzőkönyv ratifikálásával és alkalmazásával tegyenek eleget kötelezettségvállalásaiknak, és nyomatékosan felhívja az Európai Uniót és nemzetközi közösség egészét, hogy támogassák az éghajlatváltozásnak az AKCS-országokra és az egész térségre gyakorolt súlyos kihatásainak enyhítését célzó kapacitásbővítő programokat;
 11. úgy véli, hogy a tengerszint magasságának emelkedése potenciálisan veszélyezteti a kis szigetországok túlélését, mivel az ismétlődő trópusi zivatarokban, a már eleve korlátozott édesvíz-ellátási zavarokban, valamint a tengeri erőforrásokra kiható biológiai sokszínűség csökkenésében nyilvánul meg;
 12. utasítja társelnökeit, hogy a jelen állásfoglalást továbbítsák az AKCS-EU Miniszterek Tanácsához, az Európai Bizottsághoz, az ENSZ főtitkárhoz, a Nemzetközi Valutaalaphoz, a Világbankhoz és a Kereskedelmi Világszervezethez.

IV. MELLÉKLET

AZ ELJÁRÁSI SZABÁLYZAT MÓDOSÍTÁSA

11. cikk Hivatalos nyelvek	11. cikk Hivatalos nyelvek
<p>1. A közgyűlés hivatalos nyelvei az angol, a dán, a finn, a francia, a görög, a holland, a német, az olasz, a portugál, a spanyol, és a svéd.</p> <p>2. A közgyűlés által kibocsátott aktusok kihirdetésére a hivatalos nyelveken kerül sor. Az előkészítő- és munkadokumentumokat legalább angol és francia nyelven kell közzétenni.</p> <p>3. Az Elnökség dönt arról, hogy az Európai Parlament szokásos munkahelyszínein kívül megtartott közgyűlések ülészeit milyen nyelvekre biztosítja a tolmácsolást.</p>	<p>1. A közgyűlés hivatalos nyelvei az angol, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, a német, az olasz, a portugál, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.</p> <p>2. A közgyűlés által kibocsátott aktusok kihirdetésére a hivatalos nyelveken kerül sor. Az előkészítő- és munkadokumentumokat legalább angol és francia nyelven kell közzétenni.</p> <p>3. Az Elnökség dönt arról, hogy az Európai Parlament szokásos munkahelyszínein kívül megtartott közgyűlések ülészeit milyen nyelvekre biztosítja a tolmácsolást.</p>